

Благой слѣдъ училище-то.

Кога-то пустнахъ дѣтца-та отъ училище-то, было за обѣдъ или вечеръ, Благой си отхожда право у дома. По пѣтя той не тръчи, нито выка, нито пакъ съ нѣгоко ся скарва и бие, а отходи си мирно и отдава приличнѣ-тѣ честь на по-стары-ты отъ него. Кога-то дойде у дома си, той съ радость остая тамъ и често размышлява за онова, что-то е чюль въ училище-то. Той никога не остая празденъ, нѣ всякога сѣди у дома, та си прѣговаря на буквава онова, что-то е изучилъ, что-то учи, или что-то ще му ся прикаже да учи испослѣ, зачто-то знае, че само съ прѣговаряние единъ ученикъ може да знае все повече и повече нѣчто.

Така прави Благой всякога, та затова таблицы-ты му бывать лесны и той е пръвъ отъ всицкы-ты ученицы, а спорядъ това и учитель-тъ му го обыча, нѣговы-ты родители му ся радвать и всицкы по-стари отъ него го мылвать и обычать.

Благой въ черковѣ.

Благой никога не остая отъ черковѣ. Кога-то отходи въ черковѣ, той врьви изъ пѣтя мирно и тихо. Като влѣзе въ черковѣ, той ся запира на свое-то оупрѣдѣлено мѣсто и стои съ страхъ и благоговѣніе. Той никога ся необзира нагорѣ-надолѣ, нито прѣминува отъ едно мѣсто на друго, нито пакъ хорати на оныя, кои-то сѣ до него, нѣ съ вниманіе слуша, что-то ся чете и пѣе и